

Rigsdagen som i Landet maatte kunne forene sig om det venlige Dnske til det nuværende Ministerium: gaa Deres Bei, og lad Mænd træde til, som have Folkets Tillid.

G. Koch: Det ærede Medlem, som nu satte sig, havde i Følge sine egne Ord talt paa Oppositionens Vegne, og jeg forstod hans Udtalelser som et Feidebrev, han sendte den høie Regjering. Det tilkommer ikke mig at optage dette Feidebrev, som han har tilstillet Regjeringen. Men jeg vil blot tillade mig paa egne og mine Benneres Vegne at gjøre opmærksom paa, at naar han støttede den Mistillid, han udtalte mod Regjeringen, paa den Enstemmighed, der ved Slutningen af sidste Samling i denne Henseende herskede i dette Thing, saa fordres der efter min Mening dog noget Mere for en Regjering end det, at have Tilliden i dette Thing; der fordres tillige Hans Majestæt Kongens Tillid, og der fordres Tillid i den anden Del af Repræsentationen. Det glædede mig isørigt at høre, at det ærede Medlem var saa vel tilfreds med den Enstemmighed, som herskede ved den omtalte Leilighed. Det er altid behageligt, at det en Gang er lykkedes os at tæfkes Hans Majestæts loyale Opposition. Hvad de Herrer den Gang udtalte, var udtalt ved tidligere Leilighed, og vi antage egentlig, at de helst ønskede at afgjøre denne Sag indenfor deres fire Vægge. Naar endelig det ærede Medlem henvendte sig til det nuværende Mindretal her i Thinget og paa en Maade opfordrede det til at slutte sig sammen med Flertallet imod den nuværende Regjering og trøstede det med, at vi, naar Flertallet kom til Magten, vilde komme i den begunstigeede Stilling at kunne leve af de Feil, som det nuværende Flertals Repræsentanter vilde komme til at begaa, saa maa jeg for det Første bemærke, at det er et daarlignende Traktement, man byder os, og for det Andet er det dog tvivlsomt, om Landet egentlig kunde være tjent dermed. — Med disse faa Bemærkninger skal jeg ikke videre forfølge den hele Tankegang, som det ærede Medlem gjorde sig til Tolk for; men jeg vil derimod vende mig til det Lovforslag, som foreligger her til 1ste Behandling, og jeg vil tillade mig at fremkomme med en og anden Bemærkning, som det har givet mig Anledning til. Det forekommer mig da, at, naar man ser tilbage paa de afsluttede Statsregnskaber for de senere Aar og paa det foreliggende Forslag, saa giver det Billedet af en finantsiel Tilstand, som man kan kalde heldig og glædelig. Statsregnskaberne for 1874—76 og 1875—76 ere afsluttede med en paavist Formuefremgang af 7 à 8 Mill. Kr. for hvert Aar, og efter den høitærede Finantsministers Udtalelser ved Forelæggelsen af dette Lovforslag tør vi vente en lignende Formuefremgang paa indeværende Aars Regnskab. Det nærværende Lovforslag gaar ud paa at paaregne en Formue-

fremgang af omtrent 4 Millioner Kr., og det uagtet der paa dette findes Begjæring om en Bevilling af 5,600,000 Kr. til overordentlige Statsudgifter, til offentlige Arbejder og Fremme af Samferdselsmidler af 1,400,000 Kr., til forskjellige andre Foranstaltninger som f. Ex. til Belysning af vore Søveie omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kr. Desuden vil i næste Aar de tvungne Afbetalinger paa vor udenlandske Gjæld for største Delen ophøre og derved vore aarlige Udgifter betydelig formindskes. Vor Statsgjæld vil beløbe sig til 173 Millioner Kr., medens vi i let realisable Aktiver have 73 Millioner og desforuden et Aktiv, der for mig har stor Betydning, nemlig de danske Statsbaner, der flaa Statskassen for en Udgift af omtrent 62 Millioner, men hvoraf de indvirkte Fordele efter min Formening opveie et langt større Beløb. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem, der nys talte, havde haft fuld Anledning til at bevidne den høitærede Finantsminister sin Anerkjendelse for at have forelagt den bevilgende Myndighed et saadant Budget. Paa den anden Side vil jeg jo ikke negte, at den Omstændighed, at vi nu i en Række af Aar have set vor Kassebeholdning voxe fra Aar til andet, ogsaa kan give Anledning til Betragtning af anden Natur, nemlig til at reise Spørgsmaalet, om Landet ikke havde været bedre tjent med, om man af dette opsparede Overflud havde givet Noget ud, og om Landets Stilling i det Hele taget, saavel udadtil som indadtil, er saaledes i enhver Henseende, som den kunde ønskes at være. Det forekommer mig, at det Spørgsmaal, der i den Henseende kunde reises, kunde være Gjenstand i alt Fald for nogen Tvivl. Jeg for mit Vedkommende vilde ønske, at de aarlige Overflud, som ere fremkomne, vare blevne ikke lidt formindskede derved, at vi havde gjort noget Alvorligt for vort Lands Forsvar. Der ubiviler sig maaffe for Diebliffet i Europa Begivenheder, som kunne komme til paa det Alvorligste at berøre vort Fædreland. Det forekommer mig, at enhver Fædrelandsven maa være betænkelig ved, at vi under de muligt indtrædende Forhold ikke paa nogen Maade ville være i Stand til at have den Neutralitet, som det vil være ønskeligt for vort Land at kunne indtage under en saadan Eventualitet. Jeg vilde derfor hellere se, at der var Mindre i Pengesassen, men en bedre Saas derfor. Jeg anerkjender isørigt, at den høie Regjering i den Retning har havt god Billie, men jeg skal paa den anden Side ikke reise nogen Bebreidelse eller Anke mod Nogen her i Thinget. Hvis nogen Bebreidelse skulde reises mod Nogen, saa skulde det være mod mig selv og mine Benner, fordi vi ikke have havt Evne til at overbevise vore Modstandere om Nødvendigheden af, at der blev gjort noget Alvorligt for vort Forsvar, og jeg vilde rette den Anke til Alle, at vi ikke gjenfjædig have vilst den Resignation, at vi i alt Fald vare